

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **I. H.**, zastoupen JUDr. Alexandrem Nettem, advokátem se sídlem Hlavní 1069/40, Brno, proti žalovanému: **prezident republiky**, se sídlem Hrad 1, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2021, č. j. 8 A 170/2017 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) dne 23. 10. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2010, č. j. KPR 2791/2010, kterým byl podle § 10 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, odvolán z funkce rektora Univerzity Tomáše Bati (dále též „UTB“).

II.

[2] Městský soud žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Vyšel z usnesení městského soudu ze dne 12. 12. 2016, č. j. 8 A 126/2013 - 40, kterým byla pro opožděnost odmítnuta dřívější žaloba žalobce směřující proti témuž rozhodnutí žalovaného a dále z navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 5/2017 - 22 (kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti označenému

usnesení městského soudu), a z navazujícího usnesení pléna Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 13/17 (kterým byla odmítnuta ústavní stížnost žalobce proti odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu). Městský soud uvedl, že z těchto rozhodnutí plyne, že rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2010, č. j. KPR 2791/2010, bylo žalobci řádně doručeno dne 25. 5. 2010. Lhůta pro podání žaloby přitom činí dva měsíce. Žalobu však žalobce podal k městskému soudu až v roce 2017. Žaloba tak byla podána opožděně. Námitku poukazující na nepravost podpisu stvrzujícího převzetí napadeného rozhodnutí pak městský soud považoval za účelovou. Takovou námitku mohl žalobce uplatnit již v předcházejícím řízení u městského soudu (sp. zn. 8 A 126/2013), to však neučinil. Podle městského soudu nebyl dán ani důvod k vypracování znaleckého posudku v oboru písmoznalectví. Usnesení městského soudu je v plném znění dostupné na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti usnesení městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že přípisem ze dne 21. 2. 2018 sdělil městskému soudu, že nesouhlasí s tím, aby bylo rozhodnuto o věci samé bez nařízení jednání. Požadoval, aby soud opatřil originál napadeného rozhodnutí žalovaného. Městský soud však originál neopatřil a bez nařízení jednání rozhodl. Tímto porušil § 51 odst. 1 s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení totiž může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jen jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Jelikož žalobce s rozhodnutím o věci samé bez jednání nesouhlasil, městský soud porušil § 51 odst. 1 s. ř. s. Z uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby označené usnesení městského soudu zrušil.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém odkázal na argumentaci uvedenou ve vyjádřeních zaslaných městskému soudu v řízeních o žalobách (sp. zn. 8 A 126/2013 a sp. zn. 8 A 170/2017) a v usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 13/17. Dodal, že ani Ústavní soud nikterak nezpochybil doručení rozhodnutí prezidenta republiky stěžovateli.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby. Podle konstantní judikatury lze kasační stížnost proti takovému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004 - 54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li

pokračování

dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012 - 13).

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že městský soud pochybil, pokud rozhodl bez nařízení jednání. Stěžovatel soudu sdělil nesouhlas s tím, aby bylo rozhodnuto o věci samé bez nařízení jednání. Požadoval, aby soud opatřil originál napadeného rozhodnutí. Městský soud však originál neopatřil a bez nařízení jednání rozhodl. Tímto porušil § 51 odst. 1 s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení totiž může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jen jestliže to účastníci shodně navrhlí nebo s tím souhlasí, což splněno nebylo.

[8] Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

[9] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. *Soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhlí nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

[10] Zákon tedy vychází z toho, že „o věci samé“ rozhoduje soud při jednání. Nerozhoduje-li však soud o věci samé (ale návrh např. odmítá), není třeba jednání nařizovat. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2005, č. j. 2 As 8/2005 - 62: „*Namítá-li stěžovatelka, že soud pochybil, když ve věci rozhodl bez jednání, neboť výslovně uvedla, že s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání nesouhlasí, nemůže s ní Nejvyšší správní soud souhlasit. Ustanovení § 51 i § 76 odst. 3 s. ř. s. jsou určena pouze pro případy, kdy je žaloba projednávána věcně (...).*“ Obdobně viz i pozdější judikaturu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2018, č. j. 5 Afs 7/2018 - 39: „*Pokud soud usnesením žalobu odmítá, nerozhoduje ve věci samé, a může tak bez dalšího rozhodnout bez nařízení jednání. Vyjádření (ne)souhlasu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. na uvedené nemá žádný vliv.*“ Podpůrně viz i odbornou literaturu, např. KÜHN, Z., KOCOUREK, T., a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Wolters Kluwer, Praha 2019, komentář k § 51 s. ř. s.

[11] V dané věci přitom městský soud žalobu věcně neprojednával; žalobu odmítl pro opožděnost. V takovém případě tedy nebyl povinen nařizovat ústní jednání. Podle názoru Nejvyššího správního soudu přitom byly splněny všechny podmínky pro odmítnutí žaloby pro opožděnost.

[12] Nejvyšší správní soud předesílá, že se již otázkou včasnosti žaloby podané stěžovatelem proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2010, č. j. KPR 2791/2010, zabýval, a to v rozsudku ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 5/2017 - 22. V něm mj. uvedl, že ze spisu postoupeného žalovaným vyplývá, že odvolání z funkce rektora (ze dne 13. 5. 2010, č. j. KPR 2791/2010) stěžovatel osobně převzal dne 25. 5. 2010. Převzetí

odvolání z funkce uvedeného dne stěžovatel ostatně ani nezpochybňoval. Netvrdil a nedokládal, že by údaj o osobním převzetí nebyl správný. Stejně tak relevantně nedokládal, že by odvolání z funkce převzal až později, či že mu odvolání z funkce nebylo nikdy oznámeno. Nejvyšší správní soud dodal, že fakticitu doručení dokládá i obsah správního spisu. Ten poskytuje oporu pro závěr, že odvolání z funkce bylo stěžovateli oznámeno dne 25. 5. 2010. Jelikož dne 25. 7. 2010 byla neděle, byl posledním dnem lhůty pro podání žaloby v souladu s § 40 odst. 3 s. ř. s. nejbližší následující pracovní den, tedy pondělí 26. 7. 2010. Podal-li stěžovatel žalobu k poštovní přepravě dne 2. 8. 2013, učinil tak více jak tři roky po uplynutí zákonné lhůty, a tudíž opožděně. Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud dodal, že o skutečnosti, že stěžovateli bylo odvolání z funkce rektora osobně předáno dne 25. 5. 2010, svědčí i veřejně přístupný zápis ze zasedání Akademického senátu Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně dne 25. 5. 2010, ve kterém se uvádí následující: „Ing. M. uvedla a představila kurýra prezidentské kanceláře, který předal panu rektorovi dopis prezidenta republiky. Prof. H. přečetl text dopisu, kterým prezident republiky podepsal jeho odvolání z funkce rektora ke dni 31. 5. 2010.“ Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 5/2017 - 22, uzavřel, že městský soud nepochybil, pokud žalobu odmítl pro opožděnost.

[13] Nutno zdůraznit, že výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu obstály i v řízení před Ústavním soudem. Usnesením pléna Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 13/17, byla odmítnuta ústavní stížnost stěžovatele směřující proti citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 5/2017 - 22. V uvedeném usnesení Ústavní soud mj. uvedl, že „obsah spisu Městského soudu v Praze (zejména založené rozhodnutí prezidenta s uvedeným datem doručení a stěžovatelovým podpisem) poskytuje dostatečnou oporu pro závěr, že předmětné rozhodnutí prezidenta republiky o odvolání z funkce bylo stěžovateli doručeno dne 25. 5. 2010. Podal-li stěžovatel správní žalobu až 2. 8. 2013, tedy po více než třech letech, byla podána opožděně, a jejím odmítnutím tak zjevně nedošlo k porušení stěžovatelových ústavně zaručených práv. Za situace, kdy ze spisu datum doručení jednoznačně vyplývalo, stěžovatel jej v žalobě nezpochybňoval (resp. z žaloby nebylo lze ani dovozovat, že by rozhodnutí např. doručeno vůbec nebylo, jak stěžovatel tvrdí nyní) a především jej nezpochybňoval ani poté, co na možnou opožděnost žaloby během řízení upozornil žalovaný (prezident republiky), nebylo dle názoru Ústavního soudu potřeba, aby městský soud podnikal jakékoli další kroky k ověření data doručení. Tvrdí-li nyní stěžovatel, že mu ve skutečnosti rozhodnutí prezidenta republiky doručeno nikdy nebylo s tím, že jeho podpis na rozhodnutí ve spise je falzifikát, jsou tyto námitky nepřijatelné s ohledem na absenci řádného vyčerpání všech opravných prostředků, jak to vyžaduje § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu (tzv. materiální nepřijatelnost). Takto formulované námitky byly totiž stěžovatelem poprvé vzneseny až v ústavní stížnosti, a Nejvyšší správní soud se jimi tudíž nezabýval. V posuzované věci stěžovateli nic nebránilo uvedené námitky vznést již v kasační stížnosti. V rozhodnutí městského soudu je výslovně uvedeno, že dle správního spisu bylo rozhodnutí prezidenta republiky stěžovateli doručeno dne 25. 5. 2010, a pokud s tímto závěrem stěžovatel nesouhlasil, měl jej v opravném prostředku relevantním způsobem zpochybnit. Místo toho v kasační stížnosti pouze konstatoval, že „soud nesprávně stanovil počátek běhu lhůty pro podání žaloby, když v napadeném rozhodnutí jako důkaz o doručení uvádí ‚spis předložený žalovaným‘, nikoli konkrétní doklad o tom, že žalobci napadené rozhodnutí bylo dne 25. 5. 2010 skutečně doručeno“. Stěžovatel tedy sice zmínil, že počátek běhu lhůty byl stanoven nesprávně, ovšem tuto námitku odůvodnil pouze tím,

pokračování

že městský soud neodkázal na konkrétní dokument. Stěžovatel ani nezmínil, že by mu rozhodnutí prezidenta nikdy doručeno nebylo – to uvedl poprvé až v ústavní stížnosti. Vzhledem k obsahu spisu (stěžovatel sám v ústavní stížnosti připouští, že po nahlédnutí do spisu zjistil, že se v něm nachází napadené rozhodnutí prezidenta republiky, na kterém je stěžovatelův podpis a datum převzetí 25. 5. 2010) ovšem Nejvyšší správní soud neměl důvod k takto formulované námitce závěr městského soudu zpochybňovat. Rozhodně pak neměl z čeho dovozovat, že by podpis na ve spise založeném rozhodnutí být zfalšován, resp. že by stěžovateli rozhodnutí, které žalobou napadl a jehož kopii k žalobě přiložil, nikdy nebylo doručeno, a to tím spíš když stěžovatel funkci rektora od roku 2010 skutečně nevykonával.“

[14] Ze soudního spisu předloženého městským soudem (ve věci sp. zn. 8 A 170/2017) Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel v návaznosti na uvedené usnesení Ústavního soudu podal k městskému soudu další žalobu (podána u městského soudu dne 23. 10. 2017), kterou opětovně brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2010, č. j. KPR 2791/2010. S ohledem na citované závěry Ústavního soudu a s přihlédnutím k tomu, že odmítnutí žaloby nezaložilo překážku *res iudicata* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2005, č. j. 1 Afs 30/2004 - 71, ze dne 29. 6. 2005, č. j. 3 Ads 53/2004 - 108), bylo na městském soudu, aby se uvedenou žalobou zabýval. Předpokladem věcného projednání žaloby přitom je mj. i její včasnost. V tomto ohledu městský soud vyšel ze shora rekapitulovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, které se zabývaly otázkou doručení předmětného rozhodnutí (a od toho se odvíjející otázkou včasnosti žaloby). Na základě nich (a obsahu opětovně vyžádaného správního spisu od žalovaného) shledal, že žaloba byla podána opožděně, na čemž nemůže nic změnit žalobní argumentace.

[15] Nejvyšší správní soud se s městským soudem ztotožnil. I podle jeho názoru podal stěžovatel (v pořadí druhou) žalobu proti rozhodnutí žalovaného opožděně. Nejvyšší správní soud setrvá na závěru, že odvolání z funkce rektora (ze dne 13. 5. 2010, č. j. KPR 2791/2010) stěžovatel osobně převzal dne 25. 5. 2010. Jelikož dne 25. 7. 2010 byla neděle, byl posledním dnem lhůty pro podání žaloby v souladu s § 40 odst. 3 s. ř. s. nejbližší následující pracovní den, tedy pondělí 26. 7. 2010. Stěžovatel však (v pořadí druhou) žalobu k městskému soudu podal až v roce 2017, tedy několik let po uplynutí zákonné lhůty, a tudíž opožděně (podrobněji viz i z tohoto důvodu výše rekapitulovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 5/2017 - 22, a usnesení pléna Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 13/17).

[16] Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel v rámci řízení o druhé žalobě a v následném řízení o kasační stížnosti (tj. v nynějším řízení) nepředložil žádný podklad, ze kterého by bylo lze dovodit, že žalobu podal včas. V tomto ohledu nezpochybnil ani jádro argumentace uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 5/2017 (ve kterém Nejvyšší správní soud posuzoval včasnost žaloby na základě téhož správního spisu, který byl předložen na výzvu soudu ze strany žalovaného i v rámci tohoto řízení), které obstálo i v řízení o ústavní stížnosti (viz shora uvedené usnesení Ústavního soudu). Nejvyšší správní soud dodává, že si vyžádal od žalovaného správní spis a shledal, že je v něm založeno to stejné rozhodnutí žalovaného (jako bylo soudu předloženo v rámci první kasační stížnosti). Tento správní spis si přitom vyžádal i městský soud a na základě něho hodnotil včasnost podané žaloby. Za této situace nemusel městský

soud obstarávat další listiny (např. stěžovatelem požadovaný originál rozhodnutí). Soud dodává, že z předloženého správního spisu nevyplývá, že by s ním bylo manipulováno. Stěžovatel nepřednesl ani vlastní verzi, kdy jindy (než dne 25. 5. 2010) by mu snad mělo být předmětné rozhodnutí doručeno. Nezpochyboval přitom ani fakt, že v návaznosti na předmětné rozhodnutí přestal v roce 2010 vykonávat funkci rektora. I Ústavní soud ve shora uvedeném usnesení akcentoval, že stěžovatel funkci rektora fakticky nevykonával již od roku 2010 (viz bod 14 usnesení). První žalobu přitom podal k soudu až v roce 2013 a druhou pak v roce 2017. Lhůta pro podání správní žaloby přitom činí dva měsíce a nelze ji prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). V dalším odkazuje Nejvyšší správní soud na své původní rozhodnutí, od kterého neshledává důvod se odchýlit.

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem i v tom, že námitku nedoručení rozhodnutí (vznesenou poprvé až ve druhé žalobě) lze vnímat v kontextu skutkových okolností věci jako účelovou. Stěžovatel mohl námitku nedoručení napadeného rozhodnutí uplatnit již v předcházejícím řízení, to však bez existence legitimních důvodů neučinil. Ani Nejvyšší správní soud nepovažuje za reálné, aby v době, kdy stěžovatel podával první žalobu (v roce 2013), nevěděl o tak zásadní skutečnosti, že mu napadené rozhodnutí nebylo doručeno. Obdobně lze nahlížet i na tvrzení stěžovatele, že podpis, kterým stvrdil přijetí uvedeného rozhodnutí, je falešný. I takovou námitku mohl stěžovatel zcela jistě uplatnit v první žalobě. V souladu s městským soudem lze dodat i to, že stěžovatel kromě prostého tvrzení o nepravosti podpisu netvrdil žádné skutečnosti, které by takový stav věci potvrzovaly, nebo mu alespoň nepřímo nasvědčovaly. Stěžovatel neoznačil nikoho, kdo měl falešný podpis vytvořit, netvrdil, proč by se k takovému kroku někdo uchýloval atp. Stěžovatel přitom relevantně nezpochybnil ani závěr z dřívějšího pravomocného rozsudku Nejvyššího správního soudu, že z veřejně přístupného zápisu ze zasedání akademického senátu UTB ze dne 25. 5. 2010 vyplývá, že se na něj dostavil kurýr Kanceláře prezidenta ČR, který předal stěžovateli napadené rozhodnutí; text tohoto rozhodnutí pak sám stěžovatel přednesl akademickému senátu UTB (viz shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 5/2017). Závěr o účelovosti tvrzení stěžovatele o nedoručení rozhodnutí podporuje i to, že sám v první žalobě výslovně uvedl, že rozhodnutím ze dne 13. 5. 2010 byl odvolán z funkce rektora (a svou žalobní argumentaci zaměřil na nedostatky odůvodnění tohoto rozhodnutí - nikoliv na vady při jeho doručování).

[18] Městský soud přitom náležitě odůvodnil i to, proč nevyhověl návrhu stěžovatele na vypracování znaleckého posudku v oboru písmoznalectví. Mj. uvedl, že ačkoliv stěžovatelovo tvrzení o (ne)pravosti podpisu na vyhotovení napadeného rozhodnutí je ve zřetelném rozporu se závěry Nejvyššího správního soudu o tom, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli předáno na zasedání akademického senátu UTB dne 25. 5. 2010, včetně toho, že stěžovatel tam jeho text přednesl, stěžovatel uvedené závěry nikterak nezpochybnil; nenabídl ani vlastní vyličení toho, co se na předmětném zasedání akademického senátu odehrálo. Městský soud dále poukázal na to, že (z jeho laického pohledu) nejsou mezi podpisy stěžovatele založenými ve spisu zásadní rozpory. Mj. uvedl, že „Aniž by městský soud chtěl sám nabrazovat činnost znalce v tomto oboru, považuje za nutné poukázat na to, že srovnáním rozporovaného podpisu s podpisy žalobce na ostatních listinách vedených v správním spise (např. dopis žalobce žalovanému ze dne 12. 4. 2010, dopisy žalobce ze dne 16. 4. a 20. 5. 2010 ministryni školství mládeže a tělovýchovy, sdělení členům

pokračování

akademického senátu UTB ze dne 10. 4. 2010) nelze bez dalšího pojmout pochybnost o tom, že by rozporovaný podpis neměl být pravým podpisem žalobce. Soud neshledal žádné zjevné znaky, které by takovou pochybnost mohly vyvolat, a poukazuje na to, že ani sám žalobce žádné takové znaky v žalobě nezmínil.“ Proti tomuto závěru přitom stěžovatel v kasační stížnosti explicitně nebrojí. Nelze přitom přehlédnout, že Ústavní soud v usnesení ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 13/17, zmínil i to, že „stěžovatel v přípisu ze dne 21. 7. 2017 informoval Ústavní soud o tom, že dne 5. 6. 2017 zadal zpracování znaleckého posudku z oboru písmoznalectví k prokázání, že podpis k převzetí rozhodnutí prezidenta není pravý.“ Takový posudek však v řízení před městským soudem ani v řízení o nyní posuzované kasační stížnosti nepředložil.

[19] S městským soudem se Nejvyšší správní soud ztotožnil i v dalších částech jeho usnesení. To má plnou oporu v právní úpravě a judikatuře. Nejvyšší správní soud proto na jeho odůvodnění v podrobnostech odkazuje a přebírá jej. Nejvyšší správní soud dodává, že neshledal v postupu městského soudu ani žádné jiné vady, ke kterým je povinen přihlížet *ex officio* (srov. např. § 109 odst. 3 s. ř. s.).

[20] Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu